

sidste er Tilfældet for Bygningsafgiftens Vedkommende, men for Gammelskattens og Landskattens Vedkommende er Beløbet saa godt som uforanderligt, og man kunde derfor akkurat lige saa godt sige: Vi overføre, vi give fra Statskassen et Tilskud til Kommunerne af 3,600,000 Kr. efter det Reedtz-Thottske — eller $5\frac{1}{4}$ Million Kr. efter Kommissionens — Forslag. Hvor vilkaarlig hele denne Omlægning er, hele denne Benyttelse af de direkte Statsskatter, fremgaar jo dog egentlig klart deraf, at man er kommen til saadanne, i sig selv ganske vilkaarlige og urimelige Brøker som $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten og $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften, og at Kommissionen nu med Letthed, med et Pennestrøg, forandrer Forholdet og siger: $\frac{2}{3}$ af Gammelskatten og $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften. Det ene kan være lige saa godt som det andet, men jeg ser ikke Skygge af Begrundelse af, hvorfor den ene Brøk er rigtigere end den anden.

Ser man bort fra disse Omsvøb og ser paa det, som er det virkelige Resultat af, hvad der sker, er det ubestridelig dette, at man paalægger Befolkningen en ny Skat, en Formue- og Indkomstskat, beregnet efter det Reedtz-Thottske Forslag til at indbringe noget over 5 Millioner, efter Kommissionens Forslag til at indbringe $8\frac{1}{4}$ Million, og det hele Udbytte af denne Skat anvendes til at lette Kommunernes Byrder, saaledes at man yderligere gør et Tillæg fra Statskassens Midler, idet man tager de før nævnte Beløb, henholdsvis 782,000 og 1,841,000 Kr. af Statskassen. Med andre Ord, man kunde lige saa godt simpelt og klart have sagt: Til Lettelse af de kommunale Byrder indføre vi ved Siden af de bestaaende, kommunale Skatter en ny kommunal Skat paa Formue og Indkomst, hvis Udbytte tilfalder Kommunerne. Men saa vilde ganske sikkert ogsaa Resultatet deraf have staaet klart, nemlig at i saa Tilfælde maatte de enkelte Kommuner faa Resultatet af, hvad Skatten indbragte i den paagældende Kommune. Kommissionen har ikke været bange for at tage denne Konsekvens, men netop derved forekommer det mig, at der kastes et ejendommeligt Lys over den hele Operation. Thi Kommissionen har jo foreslaaet, at $\frac{1}{6}$ af den ny Formueskat, $\frac{1}{10}$ pro mille skal tilfalde Kommunerne; men heller ikke her har man kunnet frigøre sig for disse idelige Omsvøb. I Stedet for at lade denne Skat, som skal paalignes af de kommunale Myndigheder, i alt Fald med deres Bistand, og opkræves af de kommunale Myndigheder, forblive hos Kommunerne, lader man disse

indbetale den til Statskassen for at lade Statskassen tilbagebetale den til Kommunerne. Hvad der skal vindes derved, er mig ganske vist ikke klart. Jeg kan da ikke se rettere, end at dette Forslag ligefrem gaar ud paa, at der ved Siden af den bestaaende Skat paa Formue og Lejlighed — og for maaske at kunne nedsætte Udbyttet deraf noget — indføres en ny Skat paa Formue efter de Regler, som opstilles i det foreliggende Lovforslag, af $\frac{1}{10}$ pro mille, som tilfalder den paagældende Kommune. Men naar dette er rigtigt, fristes man rigtignok til at spørge: Vilde det saa ikke være rigtigere at gøre det samme med den sidste Femtedel, som Kommunen dog ogsaa skal have, og som man nu lader udbetale paa anden Maade gennem Statskassen? Og vilde det saa ikke være lige saa rigtigt at gøre det samme med Hensyn til hele Udbyttet af Indkomstskatten? Det er Hovedsagen, Kernen i det hele, at den ny, saakaldte Statsskat, man nu indfører, i Virkeligheden slet ikke er nogen Skat til Staten; men en Skat til Dækning af de kommunale Udgifter. Dette blev ogsaa i sin Tid klart udtalt ved Forelæggelsen af Loven om Indkomstskatten i Januar 1897 af daværende Finansminister Lüttichau, som sagde — det findes i Folketingstidenden for 1896—97, Sp. 3075 ff.; med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier deraf: „Som jeg opfatter Forholdet, er dette altsaa ikke en ny Skat i den Forstand, at den skal bringe ny Midler frem til Statens Brug, men kun en ny Skat i den Forstand, at den skal gøre det muligt for Kommunerne at lette det Tryk, som jeg omtalte, altsaa ved Nedsættelse af Skatterne for Kommunernes Vedkommende“. Det er kun det store Omsvøb, som finder Sted ved denne Frem- og Tilbageføren af Skatterne, fra Kommunerne til Staten og fra Staten til Kommunerne, som skjuler dette virkelig simple Faktum, og det er ganske vist ogsaa det samme som har bidraget til at tilsløre for de flestes Øjne — som jeg i den Henseende derfor ogsaa tror staaar fuldkommen godtroende; jeg retter ingen Bebrejdelser eller Beskyldninger i saa Henseende — det Faktum, at man ved Hjælp af denne Skat faktisk udskriver en Skat i nogle Kommuner til Dækning af kommunale Udgifter i andre Kommuner.

Ser man nu paa det, der foresloges ved den Reedtz-Thottske Skattereform, og som gentages i forøget Omfang i de foreliggende Forslag, nemlig det, der, bortset fra disse Skatteomlægninger, bliver tilbage